

1025**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 18 czerwca 2003 r.

w sprawie szczegółowych zasad i miejsca przechowywania w postępowaniu karnym przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia oraz warunków i sposobu ich zniszczenia

Na podstawie art. 232a § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe zasady i miejsca przechowywania przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia, w szczególności broni, amunicji, materiałów wybuchowych lub łatwo palnych, materiałów radioaktywnych, substancji trujących, duszących lub parzących, środków odurzających, substancji psychotropowych lub prekursorów;
- 2) warunki, jakie muszą być spełnione przy zniszczeniu przedmiotów i substancji, o których mowa w pkt 1, oraz sposób ich zniszczenia.

§ 2. 1. Zatrzymane dla potrzeb postępowania karnego przedmioty i substancje niebezpieczne dla życia lub zdrowia, zwane dalej „przedmiotami i substancjami”, należy przechowywać w miejscach, które spełniają wymagania przewidziane dla przechowywania danego przedmiotu lub substancji, określone w odrębnych przepisach.

2. Osoby wykonujące czynności związane z transportem, przechowywaniem lub inne, podczas których następuje kontakt z przedmiotami lub substancjami, powinny być odpowiednio przeszkolone w zakresie zasad bezpieczeństwa.

3. Przedmioty i substancje przeznaczone do przechowywania należy opakować odpowiednio do ich właściwości fizykochemicznych oraz oznakować.

§ 3. 1. Miejscami zapewniającymi bezpieczne przechowanie przedmiotów i substancji są w odniesieniu do:

- 1) broni i amunicji — magazyny właściwych miejscowo komend Policji;
- 2) materiałów wybuchowych i łatwo palnych — magazyny Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia i Wojskowego Instytutu Techniki Inżynierskiej;
- 3) substancji trujących, duszących i parzących — laboratoria Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii;

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 oraz z 2003 r. Nr 17, poz. 155.

4) substancji psychotropowych i środków odurzających — magazyny właściwych miejscowo komend wojewódzkich Policji;

5) materiałów radioaktywnych — składowiska substancji promieniotwórczych i odpadów radioaktywnych Państwowej Agencji Atomistyki.

2. Przedmioty i substancje niewymienione w ust. 1 można przechowywać w miejscach uwzględniających właściwości danego przedmiotu lub substancji oraz zapewniających prawidłowość ich zabezpieczenia na potrzeby postępowania karnego.

§ 4. 1. Przekazania na przechowanie przedmiotów i substancji dokonuje przedstawiciel organu prowadzącego postępowanie karne w danej sprawie.

2. Przekazanie na przechowanie środków odurzających, substancji psychotropowych i prekursorów następuje po uprzednim pisemnym powiadomieniu wojewódzkiego inspektora farmakologicznego lub jego przedstawiciela, właściwego ze względu na miejsce prowadzenia postępowania karnego.

3. Przekazania na przechowanie substancji radioaktywnych dokonuje się w uzgodnieniu z Prezesem Państwowej Agencji Atomistyki.

4. W razie potrzeby, dla zapewnienia bezpiecznego i prawidłowego przekazania na przechowanie przedmiotów lub substancji, przy czynności przekazania mogą uczestniczyć przedstawiciele innych organów lub instytucji wskazanych przez przedstawiciela organu prowadzącego postępowanie karne.

§ 5. Z czynności przekazania przedmiotów lub substancji sporządza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) sygnaturę akt sprawy;
- 2) informacje o rodzaju i ilości przedmiotów lub substancji przekazanych na przechowanie;
- 3) oznaczenie organu, do którego dyspozycji pozostają przedmioty lub substancje, oraz terminu ich przechowania;
- 4) oznaczenie osoby przekazującej i przyjmującej przedmioty lub substancje na przechowanie oraz innych osób obecnych przy tej czynności;
- 5) podpisy osób wymienionych w pkt 4.

§ 6. 1. Zniszczenia przedmiotów i substancji dokonują wyspecjalizowane podmioty. Warunki i sposób niszczenia regulują odrębne przepisy.

2. Przy czynności niszczenia może być obecny przedstawiciel organu prowadzącego postępowanie karne.

3. Z czynności zniszczenia sporządza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia sądu o zniszczeniu przedmiotów lub substancji;
- 2) informację o rodzaju i ilości zniszczonych przedmiotów lub substancji;

3) oznaczenie osób dokonujących zniszczenia oraz innych osób obecnych przy tej czynności;

4) podpisy osób wymienionych w pkt 3.

§ 7. Protokoły, o których mowa w § 5 i § 6 ust. 3, dołącza się do akt postępowania.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2003 r.

Minister Sprawiedliwości: w z. *J. Łankiewicz*

1026

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 18 czerwca 2003 r.

w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym

Na podstawie art. 618 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism wynosi w postępowaniu przygotowawczym oraz w każdej instancji w postępowaniu sądowym po 20 zł, niezależnie od liczby doręczonych pism.

§ 2. 1. Ryczałt za sprowadzenie i przewóz jednej osoby na żądanie sądu lub organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze, w granicach jednej miejscowości, wynosi 20 zł.

2. Ryczałtu, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się w przypadku użycia konwoju wzmocnionego, polegającego na wykorzystaniu większej liczby konwojentów i dodatkowych pojazdów, oraz konwojowania osoby z jednej miejscowości do drugiej.

3. Wydatki związane z konwojowaniem wzmocnionym jednej osoby oraz konwojowaniem osoby z jednej miejscowości do drugiej oblicza się według wzoru:

$$\frac{(K \times S) + D}{L} = W$$

gdzie znaczenie poszczególnych symboli jest następujące:

- W — koszt konwojowania wzmocnionego jednej osoby albo konwojowania osoby z jednej miejscowości do drugiej,
 K — ilość przejechanych kilometrów,
 S — koszt eksploatacji pojazdu za przejechany kilometr, określany w przepisach w sprawie wysokości oraz

warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju,

D — koszty podróży służbowej konwojentów obliczane na podstawie przepisów w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju,

L — liczba osób konwojowanych.

§ 3. 1. Ryczałt za przechowanie przedmiotów zajętych w postępowaniu karnym i złożonych w składnicy organów prowadzących postępowanie wynosi 40 zł. Ryczałt ten pobiera się tylko jeden raz w toku całego postępowania.

2. W przypadku gdy przechowanie obejmuje przedmioty zajęte u kilku oskarżonych, ryczałt, o którym mowa w ust. 1, pobiera się w wysokości 20 zł za każdego oskarżonego.

3. Wydatki związane z przechowywaniem zajętych przedmiotów poza składnicami, o których mowa w ust. 1, pobiera się w wysokości przedstawionej w rachunku wystawionym przez uprawniony podmiot przechowujący.

§ 4. 1. W postępowaniu mediacyjnym w zakresie doręczenia wezwań i innych pism stosuje się odpowiednio § 2.

2. Ryczałt dla instytucji lub osoby przeprowadzającej postępowanie mediacyjne za przeprowadzenie tego postępowania wynosi 120 zł.

§ 5. Ryczałt dla osoby przybranej do osoby okazywanej, podczas okazania przeprowadzonego na podstawie art. 173 § 1—3 Kodeksu postępowania karnego, za jednorazowy udział w okazaniu wynosi 12 zł.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 oraz z 2003 r. Nr 17, poz. 155.